ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

24. března 2011 *

Ve věci T-386/06,

Pegler Ltd, se sídlem v Doncaster (Spojené království), zastoupená R. Thompsonem, QC, a A. Collinsonem, solicitor,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Nijenhuisem a V. Bottkou, jako zmocněnci, ve spolupráci s S. Kinsellou a K. Dalym, solicitors,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise K(2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc

* Jednací jazyk: angličtina.

COMP/F-1/38.121 – Spojovací tvarovky), jakož i návrh na snížení částky pokuty uložené tímto rozhodnutím žalobkyni,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, N. Wahl (zpravodaj) a A. Dittrich, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. ledna 2010,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

1 Rozhodnutím K(2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/F 1/38.121 – Spojovací tvarovky) (shrnutí v Úř. věst. 2007 L 283, s. 63, dále jen „napadené rozhodnutí“) Komise Evropských společenství

konstatovala, že několik podniků porušilo čl. 81 odst. 1 ES a článek 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „EHP“) tím, že se účastnily během různých období mezi 31. prosincem 1988 a 1. dubnem 2004 jediného, komplexního a trvajícího protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže Společenství ve formě souboru protisoutěžních dohod a jednání ve vzájemné shodě na trhu měděných spojovacích tvarovek a tvarovek ze slitin mědi, které zahrnovaly území EHP. Protiprávní jednání spočívalo v určování cen, domluvě na cenících, na slevách a rabatech a mechanismech provádění zvyšování cen, rozdělení vnitrostátních trhů a zákazníků a výměně dalších obchodních informací, jakož i v účasti na pravidelných setkáních a udržování dalších kontaktů, které měly usnadnit protiprávní jednání.

2 Žalobkyni – společnosti Pegler Ltd a její mateřské společnosti v rozhodné době – Tomkins plc bylo mezi jinými určeno napadené rozhodnutí.

3 Žalobkyně byla mezi 17. červnem 1986 a 31. lednem 2004 stoprocentní dceřinou společností společnosti Tomkins. Dne 1. února 2004 byla žalobkyně prodána svému řídícímu týmu. Dne 26. srpna 2005 byly společnosti Pegler Holdings Ltd a žalobkyně prodány společnosti Aalberts Industries NV, které bylo rovněž určeno napadené rozhodnutí.

4 Dne 9. ledna 2001 informovala Mueller Industries Inc, další výrobce měděných spojovacích tvarovek, Komisi o existenci kartelové dohody v odvětví spojovacích tvarovek a v dalších souvisejících výrobních odvětvích na trhu s měděnými trubkami a o své vůli spolupracovat podle sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci z roku 1996“) (bod 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

5 Ve dnech 22. a 23. března 2001 v rámci šetření týkajícího se měděných trubek a spojovacích tvarovek provedla Komise podle čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), neohlášená šetření v prostorách několika podniků (bod 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

6 Následně po těchto prvních šetřeních rozdělila Komise v dubnu 2001 své šetření týkající se měděných trubek do tří různých řízení, a to řízení ve věci COMP/E-1/38.069 (Měděné sanitární trubky), řízení ve věci COMP/F-1/38.121 (Spojovací tvarovky) a řízení ve věci COMP/E-1/38.240 (Průmyslové trubky) (bod 120 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

7 Ve dnech 24. a 25. dubna 2001 provedla Komise další neohlášená šetření v prostorách společnosti Delta plc, což je společnost v čele mezinárodní stavební skupiny, jejíž úsek „Inženýrství" seskupoval několik výrobců spojovacích tvarovek. Tato šetření se týkala pouze spojovacích tvarovek (bod 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

8 Od února/března 2002 zaslala Komise dotčeným stranám několik žádostí o informace podle článku 11 nařízení č. 17, později článku 18 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003 L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

9 V září 2003 podala IMI plc žádost, aby se na ni použilo sdělení o spolupráci z roku 1996. Po této žádosti následovaly žádosti skupiny Delta (březen 2004) a společnosti FRA.BO SpA (červenec 2004). Poslední žádost o shovívavost byla předložena v květnu 2005 společností Advanced Fluid Connections plc (bod 115 až 118 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

10 Dne 22. září 2005 zahájila Komise v rámci věci COMP/F-1/38.121 (Spojovací tvarovky) řízení o protiprávním jednání a přijala oznámení námitek, které bylo oznámeno žalobkyni (body 123 a 124 napadeného rozhodnutí).

11 Dne 20. září 2006 přijala Komise napadené rozhodnutí.

12 V článku 1 napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že žalobkyně a Tomkins porušovaly ustanovení článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP mezi 31. prosincem 1988 a 22. březnem 2001.

13 Za toto protiprávní jednání Komise uložila v čl. 2 písm. h) napadeného rozhodnutí žalobkyni povinnost zaplatit společně a nerozdílně se společností Tomkins pokutu ve výši 5,25 milionů eur.

14 Pro účely stanovení výše pokuty uložené každému podniku použila Komise v napadeném rozhodnutí metodu definovanou v pokynech o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny z roku 1998“).

15 Co se týče zaprvé stanovení výchozí částky pokuty podle závažnosti protiprávního jednání, Komise kvalifikovala protiprávní jednání jako velmi závažné kvůli jeho povaze a zeměpisnému rozsahu (bod 755 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

16 Dále Komise měla dále za to, že mezi dotčenými podniky existují významné rozdíly, a proto přistoupila k odlišnému zacházení, a za tímto účelem vycházela z jejich relativního významu na relevantním trhu určeného podle jejich podílů na trhu. Na tomto základě rozdělila dotčené podniky do šesti kategorií (bod 758 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

17 Žalobkyně a její mateřská společnost byly zařazeny do šesté kategorie, tj. kategorie, pro niž byla výchozí částka pokuty stanovena na 2 miliony eur (bod 765 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

18 Vzhledem k celkovému obratu společnosti Tomkins, který činil 4635 milionů eur v roce 2005, tj. v roce před přijetím napadeného rozhodnutí, použila Komise z důvodu odrazení násobící koeficient 1,25, který tak vedl k výchozí částce zvýšené na 2,5 milionu eur pro žalobkyni (bod 771 až 773 napadeného rozhodnutí).

19 Vzhledem k délce trvání účasti žalobkyně na protiprávním jednání (dvanáct let a dva měsíce) Komise poté zvýšila částku o 110 %, tj. 5 % ročně za první dva roky a 10 % za každý úplný rok, a to od 31. ledna 1991 za zbývajících 10 let (bod 775 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což vedlo ke stanovení konečné výše pokuty na 5,25 milionů eur.

20 Komise nezohlednila ve vztahu k žalobkyni žádnou přitěžující ani polehčující okolnost.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

21 Návrhem došlým kanceláři Soudu (nyní Tribunálu) podala dne 15. prosince 2006 žalobkyně projednávanou žalobu.

22 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (osmý senát) o zahájení ústní části řízení.

23 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 28. ledna 2010.

24 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil článek 1, čl. 2 odst. h) a článek 3 napadeného rozhodnutí;

– podpůrně snížil výši pokuty, která jí byla uložena;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

25 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

26 Na podporu své žaloby žalobkyně vznáší šest žalobních důvodů.

27 V rámci svého prvního žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje skutečnost, že odpovědnost za protiprávní jednání za období od 31. prosince 1988 do 20. ledna 1989, jí mohla být přičtena pouze z důvodu, že dne 20. ledna 1989 získala jméno Pegler. Před 20. lednem 1989 totiž byla v rámci skupiny Tomkins, „spící" dceřinou společností podle anglického práva společností. V rámci svého druhého žalobního důvodu popírá odpovědnost za protiprávní jednání, která jí byla přičtena za období od 20. ledna 1989 do 29. října 1993. Během tohoto období zůstala „spícím" zástupcem společnosti FHT Holding Ltd (dále jen „FHT"), což byla další entita skupiny Tomkins, a neměla ani aktiva ani zaměstnance. Třetí žalobní důvod vychází z toho, že Komise neoznačila jasně osobu, které je určeno napadené rozhodnutí. V rámci svého čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně uplatňuje několik argumentů za účelem prokázání, že přičtení společné a nerozdílné odpovědnosti za porušení článku 81 ES bývalé mateřské společnosti a bývalé dceřiné společnosti, je v zásadě protiprávní. Svým pátým žalobním důvodem žalobkyně uvádí, že pokuta měla být uložena pouze její bývalé mateřské společnosti. Konečně šestý žalobní důvod vychází z porušení zásady rovného zacházení při výpočtu výše pokuty.

28 Vzhledem k tomu, že se třetí a pátý žalobní důvod z velké části překrývají, jelikož argumentace, na níž jsou založeny, je téměř totožná, je třeba je přezkoumat společně. Kromě toho bude třeba přezkoumat čtvrtý žalobní důvod po třetím a pátém žalobním důvodu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného právního posouzení při přičtení žalobkyni odpovědnosti za protiprávní jednání za období od 31. prosince 1988 do 20. ledna 1989 pouze z důvodu, že získala dne 20. ledna 1989 jméno Pegler

Argumenty účastnic řízení

29 Úvodem žalobkyně uvádí, že v rámci celkové doby protiprávního jednání, na niž se vztahuje napadené rozhodnutí, se „minulost ‚podniku Pegler'" dělí na tři různá období: období před 20. lednem 1989, období mezi 20. lednem 1989 a 29. říjnem 1993 a obdobím od 29. října 1993.

30 Žalobkyně konkrétně shrnuje skutkový stav následovně:

– do 20. ledna 1989 byl „podnik Pegler" provozován entitou skupiny Tomkins nazvanou FHT, která jej řídila prostřednictvím svého zástupce, a to další právní entitou skupiny Tomkins, nazvanou Pegler Ltd. Dne 20. ledna 1989 žalobkyně, tehdy The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd a společnost Pegler Ltd (dále jen „Old Pegler") si vyměnily svá jména. Od tohoto dne bylo tedy jméno Pegler přiděleno žalobkyni, zatímco její bývalé jméno bylo dáno společnosti Old Pegler. Posledně uvedená, která nadále existovala po 20. lednu 1989, i když jako „spící" společnost podle anglického práva společností, byla nakonec zrušena 29. května 2000;

– následně v období od 20. ledna 1989 do 29. října 1993 byl „podnik Pegler“ nadále provozován společností FHT, která jej řídila prostřednictvím žalobkyně, která byla jejím zástupcem působícím bez odměny;

– dne 29. října 1993 byl „podnik Pegler“ převeden na žalobkyni, která od tohoto dne převzala část aktiv a činností společnosti FHT, které souvisely s kohoutky ze železných kovů, ventily a spojovacími tvarovkami a převzala odpovědnost za „podnik Pegler“.

31 Žalobkyně uvádí, že podnik odpovědný za protiprávní jednání před 20. lednem 1989 mohl být pouze Tomkins, jelikož vlastnil a kontroloval 100 % kapitálu společnosti FHT.

32 Tvrdí, že Komise nezohlednila skutečnost, že když si dvě společnosti vymění svá jména a tentýž den jedna převezme smlouvu o zastoupení druhé společnosti, musí podle „ustálených právních zásad“ fyzická či právnická osoba, která řídila dotčený podnik v okamžiku, kdy došlo k protiprávnímu jednání, za něj odpovídat, i když v okamžiku přijetí rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání převzala jiná osoba odpovědnost za provoz podniku.

33 Žalobkyně rovněž uvádí, že před 29. říjnem 1993 nebyla podnikem, neboť neměla ani aktiva ani zaměstnance, takže nevykazovala žádnou ze základních charakteristik hospodářské autonomie, které jsou nezbytné k tomu, aby se jednalo o podnik ve smyslu článku 81 ES.

34 Úvodem Komise uvádí, že v rámci celého napadeného rozhodnutí považovala činnosti několika společností náležejících do skupiny Tomkins, v projednávaném případě žalobkyně, Old Pegler, FHT a Tomkins, za činnosti jediné hospodářské entity v době protiprávního jednání.

35 Komise namítá, že žalobkyni nepřičetla odpovědnost za protiprávní jednání v období od 31. prosince 1988 do 20. ledna 1989 pouze kvůli tomu, že žalobkyně získala dne 20. ledna 1989 jméno Pegler.

36 Zaprvé Komise uvádí, že žalobkyně byla spojena z funkčního hlediska s „podnikem Pegler" od 31. prosince 1988, tj. dne zahájení protiprávního jednání do 20. ledna 1989.

37 V tomto ohledu Komise uvádí, že existovala „osobní a funkční kontinuita". Na podporu tohoto tvrzení Komise uplatňuje skutečnost, že p. W. byl ředitelem společnosti Old Pegler od 15. června 1980 do 20. ledna 1989, tj. do dne, kdy byl jmenován ředitelem u žalobkyně.

38 Rovněž není myslitelné, aby žalobkyně převzala dne 20. ledna 1989 jméno Pegler, aniž si ponechala alespoň nějakou činnost v podniku během 20 dnů před tímto dnem, tj. do 31. prosince 1988, což byl den zahájení protiprávního jednání konstatovaný Komisí. Podle Komise je velmi pravděpodobné, že tento převod vyžadoval úpravu entity žalobkyně a její přípravu na převzetí jména „podniku Pegler", tedy existenci funkční vazby mezi žalobkyní jako právnickou osobou a protiprávním jednání.

39 Žalobkyně samotná dále uznala, že rozhodnutí převést „podnik Pegler" „bylo přijato na úrovni skupiny Tomkins, řediteli skupiny, kteří byli rovněž řediteli žalobkyně".

40 Komise zadruhé uvádí, že i když se žalobkyně neúčastnila protiprávního jednání před 20. lednem 1989, je zjevné, že je nástupkyní entity, která se přímo podílela na protiprávním jednání, jak v rámci svých nejdůležitějších aktiv, tak i jejího vedení a obchodní firmy, pod níž se uskutečňovaly protiprávní činnosti, a že tedy podle judikatury „zdědila" právní odpovědnost za protiprávní jednání.

41 Komise konečně uvádí, že zohlednění doby 20 dnů před 20. lednem 1989 nemělo vliv na výpočet částky pokuty.

Závěry Tribunálu

42 Z bodů 682 a 683 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s body 647 a 734 odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně byla činěna odpovědnou za protiprávní jednání, jelikož se ho přímo účastnila v období od 31. prosince 1988 do 22. března 2001.

43 V tomto ohledu je však třeba uvést, že z dokumentů předložených žalobkyní během správního řízení, jakož i v rámci projednávané žaloby vyplývá, že žalobkyně byla v období od 31. prosince 1988 do 20. ledna 1989 „spící" společností ve smyslu anglického práva společností.

44 Jeví se totiž, že před 20. lednem 1989 žalobkyně neměla ani aktiva ani zaměstnance.

45 Ačkoli žalobkyně uznává, že přijala jméno, pod nímž se na trhu uskutečňovaly protiprávní činnosti uvedené v napadeném rozhodnutí, a připouští, že se stala zástupcem bez odměny společnosti FHT po 20. lednu 1989, nic to nemění na tom, že před tímto datem ani nevykonávala hospodářskou činnost, ani neměla zaměstnance, s výjimkou ředitele, jak vyžaduje anglické právo společností.

46 Rovněž je třeba uvést, že žalobkyně byla v uvedeném období jednou z pěti dceřiných společností společnosti FHT, přičemž posledně uvedená byla sama stoprocentní dceřinou společností společnosti Tomkins, která byla činná pod obchodní firmou Pegler zejména v odvětví spojovacích tvarovek. Z příloh připojených ke spisu, a to ročních závěrek předložených orgánům Spojeného království, jejichž pravost nebyla Komisí zpochybněna, vyplývá, že žalobkyně byla v uvedeném období „spící" společností podle anglického práva společností, která nevykonávala hospodářskou činnost a neměla žádný obrat.

47 Úvodem je třeba připomenout, že právo Společenství v oblasti hospodářské soutěže se vztahuje na činnosti podniků (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 59) a že pojem „podnik" zahrnuje jakoukoli jednotku vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právním postavení této jednotky a způsobu jejího financování (rozsudky Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. I-5425, bod 112; ze dne 10. ledna 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a další, C-222/04, Sb. rozh. s. I -289, bod 107, jakož i ze dne 11. července 2006, FENIN v. Komise, C- 205/03 P, Sb. rozh. s. I-6295, bod 25).

48 Je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury hospodářskou činnost představuje jakákoli činnost spočívající v nabízení zboží nebo služeb na daném trhu (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 12. září 2000, Pavlov a další, C-180/98 až C-184/98, Recueil, s. I-6451, bod 75 a citovaná judikatura, a ze dne 19. února 2002, Wouters a další, C-309/99, Recueil, s. I-1577, bod 47).

49 Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla v období od 31. prosince 1988 do 20. ledna 1989 právní entitou, která nevykonávala hospodářskou činnost v tom smyslu, že nenabízela za odměnu výrobky a služby na žádném trhu, a tedy nenesla finanční rizika spojená s výkonem těchto činností, Komise nemohla dospět k závěru, že se žalobkyně přímo účastnila protiprávního jednání před okamžikem, kdy změnila svůj název (viz judikatura ve výše uvedeném bodě).

50 Skutečnost, že žalobkyně byla součástí skupiny Tomkins v tomto období, tento závěr nezpochybňuje.

51 Totéž platí o skutečnosti, že p. W., dříve ředitel společnosti Old Pegler, byl jmenován 20. ledna 1989, ředitelem žalobkyně a na své funkce rezignoval 26. května 1989.

52 Dále je třeba uvést, že argument Komise, podle něhož některé skutečnosti naznačují, že se p. W. přibližně v tomto období osobně účastnil kartelové dohody, musí být odmítnut. V tomto ohledu Komise odkazuje na body 74 a 187 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Bod 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí však pouze uvádí, že p. W. byl prezidentem a generálním ředitelem společnosti Pegler v roce 1989, zatímco bod 187 odůvodnění tohoto rozhodnutí se týká kontaktu mezi zástupcem společnosti Delta s p. W. následně po setkání společnosti British Plumbing Fittings Manufacturers Association (BPFMA, sdružení výrobců spojovacích tvarovek Spojeného království) v roce 1989, tj. setkání, které se uskutečnilo po skončení období, o jaké se jedná v projednávaném případě.

53 Tvrzení Komise, podle nichž žalobkyně vykonávala „určitou činnost“ během 20 dnů před výše uvedenou výměnou názvů, nemůže obstát. Změna obchodní firmy s sebou

nese právní a smluvní formality. Provedení těchto formalit však neznamená ani výkon hospodářské činnosti, a tím spíše ani uskutečňování protisoutěžní činnosti.

54 Nelze přijmout ani argument předložený podpůrně Komisí, podle něhož žalobkyně byla v každém případě hospodářským nástupcem „podniku Pegler".

55 Pokud činnosti, jichž se týká protiprávní jednání, byly převedeny z jedné právnické entity na druhou v rámci stejné skupiny, pak podle ustálené judikatury může být nástupce činěn odpovědným za protiprávní jednání, i když první právnická entita stále existuje z právního hlediska (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. prosince 2007, ETI a další, C-280/06, Sb. rozh. s. I-10893, bod 48; rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Commission, T-43/02, Sb. rozh. s. II-3435, bod 132; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 47 výše, bod 358).

56 Je však třeba konstatovat, že Komise neuvedla ani v oznámení námitek ani v napadeném rozhodnutí, že považovala žalobkyni za odpovědnou za protiprávní jednání v rozsahu, v němž byla nástupkyní v rámci hospodářských činností její prostřednické mateřské společnosti FHT nebo její sesterské společnosti Old Pegler.

57 Naopak v bodě 718 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise charakterizovala žalobkyni jako přímého účastníka, který měl protisoutěžní kontakty se svými soutěžiteli od 31. prosince 1988.

58 Kromě toho během správního řízení žalobkyně předložila v odpovědi na otázky položené Komisí informace o skupině Tomkins a její vnitřní restrukturalizaci v rozhodné době. Ve své odpovědi ze dne 25. listopadu 2005 na oznámení námitek rovněž uvedla,

že před rokem 1993 byla „spící“ společností podle anglického práva společností, což je informace, kterou potvrdila na jednání dne 27. února 2006. Toto tvrzení bylo podloženo věrohodnými důkazy, jako jsou účty žalobkyně a účty společnosti FHT předložené u příslušného orgánu, které uvádějí, že žalobkyně, která nevykonávala hospodářské činnosti, byla během rozhodných hospodářských roků „spící“ společností.

59 V této souvislosti je třeba poznamenat, že Komise na tuto argumentaci neodpověděla v napadeném rozhodnutí. Jak Komise připustila na jednání, domnívala se, že žalobkyně byla od počátku přímým účastníkem kartelové dohody.

60 Vzhledem k výše uvedenému je třeba dospět k závěru, že první žalobní důvod je opodstatněný.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného právního posouzení při přičtení žalobkyni odpovědnosti za protiprávní jednání v období od 20. ledna 1989 do 29. října 1993

Argumenty účastnic řízení

61 Žalobkyně uvádí, že vzhledem k tomu, že neměla základní charakteristiky podniku od 20. ledna 1989 do 29. října 1993, nemohla být činěna odpovědnou za protiprávní jednání, kterého se v tomto období pod jejím jménem dopustila mateřská společnost.

Podle ní podnik, který musí být podle pravidel práva hospodářské soutěže činěn odpovědným za toto období, musí být FHT nebo Tomkins.

62 V tomto ohledu připomíná, že „účast“ v „podniku Pegler“ zahájila od 20. ledna 1989, avšak pouze v rozsahu, v němž získala jeho současné jméno a v němž se stala tajným zmocněncem bez odměny společnosti FHT, aniž měla aktiva či zaměstnance.

63 S odkazem na rozsudky Soudního dvora ze dne 16. prosince 1975, Suiker Unie a další v. Komise (40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, s. 1663, body 475 až 483), a ze dne 24. října 1995, Volkswagen a VAG Leasing (C-266/93, Recueil, s. I-3477, bod 19), a na pokyny k vertikálním omezením (Úř. věst. 2000, C 291, s. 1) má žalobkyně za to, že Komise buď nepochopila povahu vztahu zastoupení, který měla se společností FHT, nebo se dopustila omylu tím, že obešla problém, aniž náležitě zohlednila důkazy, které jí byly předloženy.

64 Ačkoli Komise nemohla předložit kopii smlouvy o zastoupení, měla podle žalobkyně přiznat význam dokumentům, které jí mohla předložit, jako je zápis z jednání správní rady společnosti Old Pegler, který potvrzuje ukončení smlouvy o zastoupení společnosti FHT dne 29. ledna 1989, zápis z jednání správní rady žalobkyně, který potvrzuje ukončení její smlouvy o zastoupení společnosti FHT dne 20. ledna 1993, účty společnosti FHT, které prokazují, že FHT měla všechna aktiva a byla odpovědná za všechny dluhy „podniku Pegler“ do 29. října 1993, i účty žalobkyně, které prokazují, že převzala aktiva a pasiva „podniku Pegler“ teprve 29. října 1993 a že v žádném okamžiku před tímto dnem neměla významná aktiva či pasiva ani neprovedla významné účetní

operace, a konečně dokument ze dne 16. února 1995, který přesvědčivě prokazuje, že převod „podniku Pegler“ společností FHT žalobkyni se uskutečnil dne 29. října 1993.

65 Závěrem žalobkyně dodává, že tyto argumenty jsou rovněž právoplatné pro činnosti společnosti Old Pegler jakožto zástupkyně společnosti FHT v době před 20. lednem 1989, takže není relevantní, že Old Pegler, která byla 29. května 2000 zrušena společností Tomkins, již neexistovala v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí.

66 Komise navrhuje tento žalobní důvod zamítnout.

67 Podle Komise argument žalobkyně týkající skutečnosti, že byla „spící“ společností a „jednala jako zástupce“ své sesterské společnosti při důkladném přezkumu neobstojí. I když o to byla žalobkyně v tomto smyslu žádána, nepředložila žádný relevantní dokument, který by prokazoval sebemenší dohodu o zastoupení.

68 Dokumenty předložené žalobkyní odkazují obecně na vztah zastoupení, aniž upřesňují povahu závazků a neprokazují, že se žalobkyně nepodílela na protiprávním jednání před 29. říjnem 1993.

69 Komise dodává, že i kdyby žalobkyně prokázala, že smlouva o obchodním zastoupení existuje, nebránilo by to Komisi v tom, aby jí určila napadené rozhodnutí.

70 Komise rovněž odkazuje na formální odpověď společnosti Tomkins na žádost o informace, kterou jí zaslala na základě článku 18 nařízení č. 1/2003. Tato odpověď, která odporuje argumentům žalobkyně, uvádí, že „mezi rokem 1987 a 31. lednem 2004 byla Pegler Ltd stoprocentní dceřinou společností společnosti Tomkins (dříve FH Tomkins plc)“ a že „byla řízena jako autonomní podnik, který sám rozhoduje o technických a výrobních otázkách a otázkách prodeje/marketingu“.

71 Komise dále zdůrazňuje, s odkazem na body 135, 145 a 187 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že ostatní účastníci kartelové dohody chápali, že jednali v koluzi se žalobkyní a že nebylo zohledněno žádné (čistě vnitřní) rozdělení úkolů mezi žalobkyní, společností Old Pegler, FHT a jakoukoli další entitou v rámci skupiny Tomkins.

72 Komise závěrem uvádí, že je rovněž zřejmé, že je žalobkyně odpovědná za protiprávní jednání v období od 20. ledna 1989 do 29. října 1993 vzhledem k tomu, že jak již uvedla v rámci prvního žalobního důvodu, žalobkyně byla hospodářským nástupcem „podniku Pegler“.

Závěry Tribunálu

73 Co se týče období od 20. ledna 1989 do 29. října 1993, je třeba poznamenat, že z písemností přiložených k žalobě, jako jsou účty společnosti FHT nebo účty žalobkyně, které byly potvrzeny externím autorizovaným účetním a předloženy orgánům Spojeného království, vyplývá, že během hospodářských roků celého uvedeného období žalobkyně nevytvořila ani zisk ani ztrátu. V podrobných účtech společnosti FHT se

systematicky uvádí, že žalobkyně nevykonává hospodářské činnosti. Stejně tak z účtů žalobkyně vyplývá, že v uvedeném období neprovedla žádnou účetní operaci.

74 V tomto ohledu je třeba uvést, že se podle anglického práva společností výraz „spící" společnost vztahuje na společnost, která z právního hlediska neprovedla žádnou významnou účetní operaci během finančního roku. Neexistence písemností v účetních dokladech společnosti odpovídá neprovedeným významným účetním operacím. Jediná účetní operace, která je povolena, aniž dojde ke ztrátě postavení „spící" společnosti, je operace týkající se nákladů spojených se zápisem společnosti a uložením ročních účetních dokladů u příslušného orgánu, a to Companies House (Rejstřík společností). Stejně tak by převzetí obchodních činností mělo za následek ztrátu tohoto postavení. Jelikož všechny podmínky byly splněny v souladu s anglickým právem společností, je nezpochybnitelné, že žalobkyně byla „spící" společností, a že tedy nebyla činná na trhu.

75 Jak uznala na jednání samotná žalobkyně, neexistuje žádná pochybnost o tom, že během období od 20. ledna 1989 do 29. října 1993 byly činnosti vykonávány jménem společnosti Pegler. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že rovněž z dokumentů uvedených v bodě 73 výše vyplývá, že FHT nebo Tomkins prodávaly prostřednictvím zaměstnanců společnosti FHT výrobky náležející do oblasti spojovacích tvarovek pod obchodní firmou Pegler, ať už před nebo po změně jména žalobkyně. Je tedy třeba uvést, že toto konstatování neumožňuje dospět k závěru, že se jedná o činnosti žalobkyně.

76 Co se týče zápisů ze setkání ředitelství (Executive Meetings), na které se odvolává Komise za účelem odmítnutí argumentace žalobkyně, podle níž nevykonávala

obchodní činnosti, je třeba poznamenat, že uvedené zápisy na první pohled naznačují, že žalobkyně vykonávala obchodní činnost.

77 Je však třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, není skutečnost, že zápisy mají hlavičku společnosti Tomkins Plc a společnosti Pegler Ltd, v tomto ohledu relevantní. Pouze to naznačuje, že hospodářské činnosti byly vykonávány pod obchodní firmou Pegler, avšak neznamená to, že se žalobkyně přímo na těchto činnostech podílela.

78 Stejně tak skutečnost, že se ředitelé žalobkyně, z nichž někteří byli rovněž řediteli společnosti FHT, účastnili výše uvedených setkání a že se podíleli na plnění doprovodných úkolů, které souvisely s činnostmi dalších entit v rámci skupiny Tomkins, rovněž neimplikuje přímou účast žalobkyně na kartelu během uvedeného období, a to tím spíše že uvedení ředitelé nebyli zaměstnanci žalobkyně.

79 Obsah těchto zápisů neumožňuje dospět k závěru, že žalobkyně byla skutečně entitou, která řídila činnosti spojené se spojovacími tvarovkami. Je rovněž třeba poznamenat, že nebyl podepsán žádný ze zápisů, které Komise uplatnila. Ohledně neexistující činnosti žalobkyně je pak v každém případě třeba uvést, že těmto zápisům musí být přiznána menší hodnota než hodnotě účtů společnosti FHT a žalobkyně, které byly osvědčeny autorizovaným účetním a předloženy v souladu s anglickým právem příslušným orgánům.

80 K tvrzení Komise odkazujícímu na body 135 a 145 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož ostatní účastníci kartelové dohody měli za to, že jednali v koluzi se žalobkyní, je třeba připomenout, že uvedený bod 135 odůvodnění odkazuje na

prohlášení společnosti Delta, v němž posledně uvedená popsala mechanismus kartelové dohody, a že uvedený bod 145 odůvodnění odkazuje na prohlášení společnosti IMI, v němž posledně uvedená uvedla, že Pegler byla jedním z účastníků kartelové dohody na evropské úrovni. Na rozdíl od toho, co uvádí Komise, z toho nevyplývá, že právě žalobkyně byla konkrétně zmíněna v uvedených bodech odůvodnění. I když je nepochybné, že FHT prováděla činnosti pod obchodní firmou Pegler, nic ve výše uvedených bodech odůvodnění nenasvědčuje tomu, že autoři těchto prohlášení znali vnitřní organizaci skupiny Tomkins.

81 Co se týče bodu 187 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pojednávajícím o kontaktu mezi zástupcem společnosti Delta a p. W. následně po setkání společnosti BPFMA, je třeba mít za to, že skutečnost, že p. W. přijal návrh tohoto zástupce společnosti Delta na ukončení agresivní strategie společnosti Pegler, nepostačí k tomu, aby odpovědnost za protiprávní jednání byla přičtena žalobkyni. Není vůbec prokázáno, že p. W. jednal jako zástupce žalobkyně, vzhledem k tomu, že nebyl zaměstnancem žalobkyně v rozhodne době, což Komise nezpochybňuje.

82 I když žalobkyně nebyla schopna předložit kopii smlouvy o obchodním zastoupení, z dokumentů uvedených v bodě 64 výše vyplývá, že byla zmocněncem společnosti FHT do 29. října 1993, tj. dne, kdy převzala aktiva a pasiva „podniku Pegler", včetně zaměstnanců, pro činnosti související se spojovacími tvarovkami. Skutečnost, že žalobkyně byla zmocněncem bez odměny, vyplývá z důkazů uvedených v bodě 73 výše.

83 V každém případě je třeba konstatovat, že pojem „dormant companies acting as agents" (spící společnosti jednající jako zástupci), tak jak je uveden v odstavci 51 přílohy 4 anglického zákona o společnostech z roku 1985 nazvaném „Forma a obsah účetních knih" a v odstavci 58 A přílohy 8 anglického zákona o společnostech z roku

1985 nazvaném „Forma a obsah účetních knih malých podniků“, se liší od pojmů „zmocněnec“ a „zástupce“, tak jak je stanoví právo hospodářské soutěže Společenství.

84 Je třeba konstatovat, že vztah mezi žalobkyní a její mateřskou společností nebo její nejvyšší mateřskou společností, se liší od vztahu mezi zmocnitelem a zástupcem ve smyslu práva hospodářské soutěže Společenství. Ve smyslu tohoto práva totiž kvalifikace jako zástupce implikuje hospodářskou činnost, což není případ žalobkyně. Uvedení judikatury jak žalobkyní, tak i Komisí tedy není relevantní vzhledem k tomu, že se v projednávaném případě jedná o vztah uvnitř skupiny.

85 V napadeném rozhodnutí kvalifikovala Komise žalobkyni jako přímého účastníka. Z bodu 718 odůvodnění uvedeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že Komise měla za to, že neexistovaly skutečnosti, které by naznačovaly, že žalobkyně jednala jménem jiného podniku v rámci těchto protisoutěžních kontaktů během trvání protiprávního jednání.

86 Z tohoto bodu odůvodnění tak vyplývá, že Komise správně nevyložila vnitřní vztahy a fungování v rámci skupiny Tomkins, a činila tedy odpovědnou za porušení článku 81 ES právní entitu, která nevykonávala hospodářskou činnost, a která se tedy neúčastnila kartelové dohody.

87 Je tedy třeba konstatovat, že ohledně období mezi 20. lednem 1989 a 29. říjnem 1993 měla Komise nesprávně za to, že žalobkyně byla odpovědná za protiprávní jednání, kterého se dopustily jiné entity v rámci skupiny Tomkins.

88 Co se týče argumentu Komise, podle něhož žalobkyně převzala odpovědnost za protiprávní jednání před 29. říjnem 1993 jakožto hospodářský nástupce, postačí odkázat na body 54 až 59 výše.

89 Z výše uvedeného vyplývá, že tento žalobní důvod je opodstatněný.

Ke třetímu a pátému žalobnímu důvodu, vycházejícím z nedostatečné jasnosti a omylu při stanovení osob, kterým je určeno napadené rozhodnutí

Argumenty účastnic řízení

90 V rámci třetího žalobního důvodu vytýká žalobkyně Komisi, že neoznačila jasně osoby, kterým je napadené rozhodnutí určeno.

91 V tomto ohledu žalobkyně uvádí, že tím, že Komise určila, že společnost Tomkins i žalobkyně musí zaplatit celkovou výši pokuty 5,25 milionů eur, ačkoli se jedná o dvě odlišné právní entity, které nejsou součástí stejného podniku, nedefinovala jasně stupeň odpovědnosti přičtené každé z těchto entit. Podle žalobkyně uvedené entity nemohou být obě odpovědné a nemůže jim být uloženo zaplatit celkovou výši pokuty 5,25 milionů eur, jelikož v takovém případě by Komise „obdržela dvojnásobek

dlužné částky“. V napadeném rozhodnutí Komise neuvedla jasně entitu, které musí být přičtena odpovědnost za protiprávní jednání.

92 Skutečnost, že odpovědnost za protiprávní jednání byla přičtena žalobkyni z důvodu, že byla dceřinou společností společnosti Tomkins, není slučitelná s analýzou uvedenou v napadeném rozhodnutí, podle níž je Tomkins podnikem, kterému musí být přičtena odpovědnost za protiprávní jednání, jelikož kontrolovala a držela 100 % kapitálu „podniku Pegler“ během celé doby trvání protiprávního jednání. Navíc není podle žalobkyně správné, aby jí byla přičtena odpovědnost za protiprávní jednání za dobu, kdy byla jiná dceřiná společnost pověřena řízením podniku, vůči němuž bylo protiprávní jednání konstatováno (období od 30. prosince 1988 do 20. ledna 1989) nebo kdy byla podle anglického práva „spící“ společností, která neměla ani zaměstnance ani aktiva (období od 20. ledna 1989 do 29. října 1993).

93 V rámci pátého žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že Tomkins měla být jako jediná činěna odpovědnou za protiprávní jednání. Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně odkazuje na rozsudky Tribunálu ze dne 17. prosince 1991, Enichem Anic v. Komise (T-6/89, Recueil, s. II- 1623), a ze dne 28. února 2002, Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise (T-354/94, Recueil, s. II-843). Podle ní z judikatury rovněž vyplývá, že Komise může pouze za výjimečných okolností rozhodnout, že za protiprávní jednání je odpovědná jiná entita než dotčený podnik (výše uvedený rozsudek Enichem Anic v. Komise, bod 237).

94 Žalobkyně uvádí, že v projednávaném případě podnikem, který se podílel na protiprávním jednání, byla společnost Tomkins. Během doby trvání protiprávního jednání byl „podnik Pegler“ ve vlastnictví různých právních entit v rámci skupiny Tomkins. Zdůrazňuje, že Tomkins jako nejvyšší mateřská společnost určovala přesnou právní entitu, pod jejíž kontrolou se podnik během tohoto období nacházel. Stejně tak má

za to, že je třeba ji považovat za odlišný podnik, který je odpovědný individuálně za každé porušení pravidel hospodářské soutěže pouze od okamžiku, kdy přestala být součástí skupiny Tomkins, tj. když skončilo protiprávní jednání.

95 Komise navrhuje tyto dva žalobní důvody zamítnout.

Závěry Tribunálu

96 Co se týče žalobního důvodu vycházejícího z nedostatečné jasnosti při označení osob, kterým je napadené rozhodnutí určeno, je třeba konstatovat, že tyto osoby, včetně žalobkyně, jsou jasně uvedeny v článku 4 uvedeného rozhodnutí.

97 Je třeba rovněž uvést, že Komise v bodě 682 odůvodnění napadeného rozhodnutí označila žalobkyni jako právní entitu, která se účastnila přímo protiprávního jednání, a z tohoto důvodu ji za toto protiprávní jednání činila odpovědnou, zatímco Tomkins byla činěna odpovědnou za protiprávní jednání žalobkyně pouze jako mateřská společnost (bod 683 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

98 Žalobní důvod vycházející z údajné nedostatečné jasnosti při označení osob, kterým bylo napadené rozhodnutí určeno, tedy musí být zamítnut.

99 Co se týče žalobního důvodu vycházejícího z omylu při označení osob, kterým je napadené rozhodnutí určeno, argument žalobkyně, podle něhož nemůže být činěna odpovědnou za protiprávní jednání z důvodu, že již není součástí skupiny Tomkins, nebo dokonce z důvodu, že pouze Tomkins jakožto nejvyšší mateřská společnost a správce podniku, který se dopustil protiprávního jednání, musí být činěna odpovědnou, nemůže obstát.

100 Skutečnost, že „podnik", který vykonával protiprávní činnosti, byl rozdělen po skončení protiprávního jednání v rozsahu, v němž právní entity tvořící tento podnik byly od sebe odděleny, nemá vliv na jejich společnou a nerozdílnou odpovědnost v případě spáchaného protiprávního jednání.

101 Podle ustálené judikatury může být společná a nerozdílná odpovědnost přičtena podnikům i v případě, kdy právní entity tvořící podnik během trvání protiprávního jednání již nenáleží ke stejné skupině (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, KNP BT v. Komise, C-248/98 P, Recueil, s. I-9641, bod 71).

102 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, z toho vyplývá, že rozdělení po ukončení porušení článku 81 ES, avšak před přijetím napadeného rozhodnutí, dvou právních entit Pegler a Tomkins, které náležely k podniku, který se dopustil protiprávního jednání, nemůže vést k vyloučení jejich odpovědnosti.

103 Podle ustálené judikatury může Komise přičíst odpovědnost za protiprávní jednání mateřské společnosti, dceřiné společnosti nebo mateřské společnosti společně a nerozdílně s její dceřinou společností (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne

14. prosince 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Sb. rozh. s. II-5169, bod 331 a citovaná judikatura).

104 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemůže tvrdit, s odkazem na rozsudek Stora Kopparbergs Bergslags v. Komise, bod 93 výše, že Tomkins byla jedinou právnickou osobou, která mohla být činěna odpovědnou za protiprávní jednání, jelikož podnik, který se dopustil protiprávního jednání, byl řízen posledně uvedenou.

105 Tvrzení, podle něhož se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného právního posouzení, když odpovědnost za protiprávní jednání uvedené v napadeném rozhodnutí přičetla žalobkyni, jelikož posledně uvedená již není právnickou osobou, která je součástí podniku odpovědného za protiprávní jednání, je neopodstatněné.

106 Co se týče argumentu, podle něhož žalobkyně ani Tomkins nemohou být obě činěny odpovědnými za protiprávní jednání, jelikož v tomto případě by Komise „obdržela dvojnásobek dlužné částky", postačí poznamenat, že se zakládá na nesprávném výkladu významu společné a nerozdílné odpovědnosti dvou podniků, který implikuje, že zaplacení celkové výše pokuty jedním z nich ruší povinnost druhého podniku zaplatit uvedenou pokutu.

107 Z výše uvedeného vyplývá, že třetí a pátý žalobní důvod musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze skutečného a případného porušení zásady rovného zacházení při provedení článku 23 nařízení č. 1/2003, pokynů z roku 1998 a sdělení o spolupráci z roku 1996

Argumenty účastnic řízení

108 Žalobkyně uvádí, že přístup Komise v napadeném rozhodnutí spočívající v určení, že i když ona i Tomkins představují dva odlišné podniky, musí zaplatit společně a nerozdílně pokutu vypočítanou podle okolností, které se týkají pouze jedné z nich, a to společnosti Tomkins, ji v rozporu se zásadou rovného zacházení ve srovnání se skupinou Tomkins znevýhodňuje.

109 Pokud jde o zohlednění délky trvání protiprávního jednání, odrazení, přitěžujících či polehčujících okolností a konečně na sdělení o spolupráci z roku 1996, žalobkyně odkazuje na článek 23 nařízení č. 1/2003, pokyny z roku 1998, aby prokázala porušení rovného zacházení vyplývajícího z přístupu Komise.

110 Co se týče čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, žalobkyně uvádí, že i když maximální výše pokuty, která jí a společnosti Tomkins mohla být uložena, nepředstavovala „věcné hledisko“ při určení výše pokuty uložené v projednávaném případě, přístup Komise, který spočíval v tom, že považovala skupinu Tomkins za jediný podnik při výpočtu výše pokut, ačkoli již není součástí této skupiny, jí způsobuje „potenciální nevýhody“.

111 Co se týče čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003, žalobkyně připomíná, že podle uvedeného článku, je třeba při stanovení výše pokuty zohlednit kromě závažnosti protiprávního jednání jeho délku trvání. Pokud Komise zamýšlela konstatovat existenci společné a nerozdílné odpovědnosti s ohledem na právní entity, které nebyly součástí tohoto podniku, měla stanovit rozdíl mezi původní účastí na protiprávním jednání společnosti FHT na straně jedné a méně závažným pokračováním v tomto protiprávním jednání žalobkyní na straně druhé.

112 Co se týče zohlednění délky trvání protiprávního jednání na základě pokynů z roku 1998, žalobkyně uvádí, že jediným obdobím, během něhož by bylo možno rozumně tvrdit, že byla hospodářskou entitou, která mohla vykonávat nezávislou činnost jakožto podnik, je období od 29. října 1993. Během tohoto období však byla stále pod skutečnou kontrolou a rozhodujícím vlivem společnosti Tomkins, takže protiprávní jednání mělo být přičteno společnosti Tomkins. Žalobkyně připomíná, že z judikatury a rozhodovací praxe Komise vyplývá, že konstatování posledně uvedené musí být omezeno na období, pro něž disponuje důkazy o protiprávním jednání. Podle žalobkyně z toho vyplývá, že jakákoli „společná a nerozdílná" odpovědnost nemohla jít na rámec období přibližně sedmi a půl let, tedy od 29. října 1993 do 22. března 2001, a určení, že musí se společností Tomkins společně a nerozdílně zaplatit pokutu, ačkoli délka trvání jejich případné odpovědnosti za protiprávní jednání byla „fakticky odlišná", nebylo odůvodněné.

113 Co se týče stanovení výše pokuty na dostatečně odrazující úrovni, žalobkyně se domnívá, že je obtížné si představit případ, kdy by přístup Komise neporušil tento aspekt pokynů z roku 1998, jelikož by to vyžadovalo, aby bývalá dceřiná společnost a bývalá mateřská společnost byly ve „fakticky totožné" situaci. V projednávaném případě bylo zvýšení částky pokuty z důvodu odrazení vypočteno na základě velikosti odlišného podniku, a to společnosti Tomkins, která nesouvisí s hospodářskou nebo finanční situací žalobkyně. V odpovědi na argumenty předložené Komisí v žalobní odpovědi žalobkyně odpovídá, že se bod 771 odůvodnění napadeného rozhodnutí týká pouze

velikosti a vlivu společnosti Tomkins, nevztahuje se vůbec na její situaci a neobsahuje žádné odůvodnění zvýšení kvůli odrazení s ohledem na její situaci bývalé dceřiné společnosti společnosti Tomkins.

114 Žalobkyně uvádí další problém, který souvisí s přístupem Komise, a to že přitěžující nebo polehčující okolnosti, které musí být zohledněny při výpočtu výše pokuty, jsou často velmi odlišné pro dva nezávislé podniky, jako jsou Tomkins a žalobkyně. Podle žalobkyně se tyto okolnosti neomezují na problémy vyplývající ze samotného protiprávního jednání, avšak zahrnují rovněž faktory, které se mohou průběžně měnit, včetně období, po jehož uplynutí již žalobkyně nebyla součástí skupiny Tomkins, jako jsou spolupráce s Komisí během šetření, ukončení protiprávního jednání nebo další jednání, které může přestavovat přitěžující okolnosti.

115 Podle žalobkyně existují ve skutečnosti „potenciální rozdíly" u přitěžujících a polehčujících okolností, které jsou použitelné na dotčené entity, tj. rozdíly, které Komise nezohlednila. V tomto ohledu, i když tento aspekt není považován za „věcný faktor" v projednávaném případě výše pokuty, žalobkyně odkazuje na bod 601 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž Komise uvedla, že hlavní výrobci spojovacích tvarovek, včetně žalobkyně, se účastnili dohody během celé doby trvání protiprávního jednání neustále, nepřetržitě a aktivněji než ostatní účastníci. Vzhledem k tomu, že byla podle anglického práva společností „spící" společností během prvních roků existence kartelové dohody, byla podle žalobkyně její role *de facto* omezena pouze na plnění příkazů, které jí byly uděleny. Další „potenciální rozdíl" vyplývá ze skutečnosti, že společnost Tomkins, a nikoli žalobkyně, měla z každé finanční výhody, která plynula z kartelového dohody, prospěch vzhledem k tomu, jak zacházela s pokladní hotovostí.

116 Co se týče použití sdělení o spolupráci z roku 1996, žalobkyně uvádí, že přístup Komise s sebou nese rovněž závažné „potenciální problémy“ s ohledem na uvedené sdělení, které se týká situace podniků spíše v okamžiku šetření než situace v okamžiku protiprávního jednání.

117 Komise navrhuje tento žalobní důvod zamítnout. V tomto ohledu poznamenává, že žalobkyně neprokázala žádné porušení zásady rovného zacházení ani v souvislosti s použitím článku 23 nařízení č. 1/2003 ani v souvislosti s použitím pokynů z roku 1998 ani v souvislosti s použitím sdělení o spolupráci z roku 1996.

118 Co se týče konkrétně odrazujícího faktoru, Komise s odkazem na body 766 a 771 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že zohlednila dvě skutečnosti při výpočtu zvýšení pokuty pro účely odrazení, a to velikost skupiny Tomkins a právní a ekonomické znalosti a infrastruktury, které umožňují velkým podnikům lépe rozpoznat protiprávní povahu jejich jednání. Komise uvádí, že v případě společnosti Tomkins byla určujícím faktorem při rozhodnutí o zvýšení pokuty pro účely odrazení hlavně první skutečnost, zejména její obrat ve výši 4 635 milionů eur. Naproti tomu zvýšení pokuty pro účely odrazení použité na žalobkyni bylo založeno na jejích právních a ekonomických znalostech a infrastrukturách, což znamená, že k okamžiku protiprávního jednání byly zohledněny velikost, struktura, obrat a organizace skupiny Tomkins. Stanovený násobící koeficient 1,25 je totožný s násobícím koeficientem, který byl použit na mateřskou společnost Tomkins, jelikož prvek týkající se právních a ekonomických znalostí a infrastruktur se týká období před prodejem žalobkyně jiné skupině.

Závěry Tribunálu

119 V rámci tohoto žalobního důvodu kritizuje žalobkyně přístup Komise týkající se výpočtu výše pokuty v případě, kdy byl podnik rozdělen v období mezi ukončením protiprávního jednání a přijetím rozhodnutí o uložení pokuty.

120 Zaprvé je třeba konstatovat, že maximální výše 10 % ve smyslu čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 nebyla v projednávaném případě překročena, jak připouští sama žalobkyně. Argument předložený v tomto ohledu žalobkyní je tedy neúčinný. Jen pro úplnost, je třeba poznamenat, že pokud by byla maximální výše pokuty, kterou lze uložit individuálně žalobkyni, dosažena, měla by žalobkyně právo na to, aby se na ni dotčená maximální výše použila (rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2005, Tokai Carbon a další v. Komise, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 390).

121 Zadruhé je třeba ohledně argumentu žalobkyně souvisejícího se zohledněním délky trvání protiprávního jednání při výpočtu výše pokuty jak v rámci čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003, tak i v rámci pokynů z roku 1998 poznamenat, že žalobkyně nepředložila žádný konkrétní argument, který by umožnil dospět k závěru o porušení zásady rovného zacházení. V rozsahu, v němž žalobkyně uvádí, že jakákoli společná a nerozdílná odpovědnost nemůže jít nad rámec doby přibližně sedmi a půl let od 29. října 1993 do 22. března 2001, a že v důsledku toho neexistuje odůvodnění pro určení, že je povinna společně a nerozdílně zaplatit se společností Tomkins stejnou výši pokuty, zatímco délka trvání její účasti, a tedy její případná odpovědnost za protiprávní jednání je „fakticky odlišná“, postačí odkázat na přezkum prvního a druhého žalobního důvodu, v jehož rámci bylo konstatováno, že žalobkyně nemohla být činěna odpovědnou za protiprávní jednání v období před 29. říjnem 1993.

122 Zatřetí je třeba uvést, že další výtky vznesené ohledně společné a nerozdílné odpovědnosti žalobkyně a společnosti Tomkins, a to výtky související s posouzením přitěžujících a polehčujících okolností a výtky týkajících se použití sdělení o spolupráci z roku 1996 v případě, kdy mateřská a dceřiná společnost již nejsou součástí stejného podniku ve smyslu článku 81 ES, vznáší v projednávaném případě otázky hypotetické povahy, které jsou zcela irelevantní. Je totiž třeba poznamenat, že nebyla zohledněna žádná přitěžující nebo polehčující okolnost, pokud jde o žalobkyni a její mateřskou společnost. Stejně tak ani žalobkyně, ani Tomkins nepředložily Komisi žádost o použití sdělení o spolupráci z roku 1996.

123 Ohledně argumentu žalobkyně, který se týká stanovení výše pokuty na dostatečně odrazující úrovni, je třeba nejprve připomenout, že pokyny z roku 1998 stanoví, že kromě povahy protiprávního jednání, jeho skutečného dopadu na trh a jeho zeměpisného rozsahu, je nezbytné brát v úvahu, zda původci protiprávních jednání skutečně měli hospodářskou schopnost způsobit významnou škodu jiným hospodářským subjektům, zejména pak spotřebitelům, a určit výši pokuty na úrovni, která zajistí její dostatečně odrazující účinek (čtvrtý odstavec bodu 1 A, pokyny z roku 1998).

124 Lze rovněž brát v úvahu skutečnost, že velké podniky obvykle mají právní a ekonomické znalosti a infrastruktury, které jim umožní lépe rozpoznat, že jejich chování představuje protiprávní jednání, a jaké důsledky z něj vyplývají podle právních předpisů o hospodářské soutěži (pátý odstavec bodu 1 A, pokyny z roku 1998).

125 V rámci první skutečnosti musí být finanční zdroje podniku posouzeny ke dni, kdy byla pokuta uložena. V rámci druhé skutečnosti obrat, na jehož základě Komise stanoví velikost dotčených podniků, musí vycházet z jejich situace v okamžiku protiprávního jednání (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 18. června 2008,

Hoechst v. Komise, T-410/03, Sb. rozh. s. II-881, body 379 a 382). Ačkoli tyto dvě skutečnosti úze souvisí s velikostí podniku, jedná se o dva odlišné důvody zvýšení výchozí částky pokuty.

126 V projednávaném případě je třeba uvést, že Komise úvodem připomněla v bodě 766 odůvodnění napadeného rozhodnutí, svou pravomoc použít násobící koeficient k úpravě výchozí částky pokuty, aby se zajistil dostatečný odrazující účinek (ve smyslu čtvrtého odstavce bodu 1 A, pokynů z roku 1998) a zohlednit skutečnost, že velké podniky mají právní a ekonomické znalosti a infrastruktury, které jim umožní lépe rozpoznat, že jejich chování představuje protiprávní jednání (ve smyslu pátého odstavce bodu 1 A, pokynů z roku 1998). Komise rovněž uvedla, že zamýšlela zohlednit tyto dvě skutečnosti.

127 Co se týče konkrétně hospodářské entity Tomkins-Pegler, je třeba připomenout, že při stanovení pokuty, kterou je třeba uložit žalobkyni jakožto pachateli protiprávního jednání a společnosti Tomkins jakožto mateřské společnosti, která je činěna odpovědnou za protiprávní jednání, kterého se dopustila její dceřiná společnost, vycházela Komise z podílu žalobkyně na trhu vzhledem k tomu, že relativní význam tohoto podílu na trhu se spojovacími tvarovkami bylo relevantním kritériem při určení původní výchozí částky pokuty pro dotčené podniky. Z tohoto důvodu žalobkyně, a v důsledku toho její mateřská společnost, byly zařazeny do šesté kategorie, pro niž byla stanovena výchozí částka 2 miliony eur. Komise následně zvýšila tuto původní výchozí částku pro dotčenou hospodářskou entitu na základě násobícího koeficientu 1,25 z důvodu odrazení, který byl stanoven podle obratu společnosti Tomkins.

128 V duplice Komise vysvětlila, že v případě společnosti Tomkins použila čtvrtý odstavec bodu 1 A pokynů z roku 1998 a v případě žalobkyně pátý odstavec bodu 1 A pokynů z roku 1998, aby odůvodnila zvýšení výchozí částky pokuty.

129 Nelze zpochybnit, že mezi těmito dvěma skutečnostmi je Komise oprávněna si zvolit tu, kterou považuje pro své posouzení za důležitější.

130 Zaprvé je třeba poznamenat, že z bodu 771 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise vycházela pouze z obratu dosaženého společností Tomkins v roce 2005, tj. v roce před přijetím napadeného rozhodnutí, a měla za to, že uvedený obrat odůvodňuje zvýšení původní výchozí částky pokuty pro účely odrazení.

131 Je třeba rovněž uvést, že v napadeném rozhodnutí se Komise vůbec nezmiňuje, že použila kritérium právních a ekonomických znalostí a infrastruktur žalobkyně a rovněž neupřesňuje velikost dotčeného podniku v okamžiku protiprávního jednání, což je relevantním kritériem pro odůvodnění zvýšení založeného na pátém odstavci bodu 1 A pokynů z roku 1998. To ostatně nemohla v projednávaném případě učinit vzhledem k tomu, že skutečnosti uvedené v čtvrtém odstavci bodu 1 A a v pátém odstavci bodu 1 A pokynů z roku 1998 jsou posouzeny ve dvou různých okamžicích, a to ke dni uložení pokuty a ke dni protiprávního jednání.

132 Zadruhé je v každém případě v rozporu s pojmem „podnik“ ve smyslu článku 81 ES použít odděleně tyto dvě skutečnosti na dvě společnosti, které jsou součástí stejné hospodářské entity, z nichž jedna je mateřskou společností druhé společnosti a je činěna odpovědnou za protiprávní jednání výhradně z tohoto důvodu.

133 Komise je oprávněna zohlednit při výpočtu výchozí částky pokuty obrat za rok před přijetím rozhodnutí konstatujícího uvedené protiprávní jednání (na základě prvního kritéria) nebo v okamžiku protiprávního jednání (na základě druhého kritéria). Nemůže však vycházet z kritéria, které použije pouze na jednu z těchto dvou entit,

které předtím tvořily hospodářskou entitu, která se dopustila protiprávního jednání. Jelikož mateřská společnost a její dceřiná společnost již nepředstavují hospodářskou entitu ve smyslu článku 81 ES ke dni přijetí rozhodnutí, kterým jim je uložena pokuta za spáchané protiprávní jednání, Komise se nemůže opírat o obrat bývalé mateřské společnosti dosažený v roce před přijetím uvedeného rozhodnutí, aby stanovila odrazující faktor použitý na obě společnosti, které tvořily jeden podnik v rozhodné době, avšak které se mezitím rozdělily. Tento obrat totiž nevypovídá o skutečné hospodářské schopnosti uvedeného podniku způsobit škodu jiným subjektům v okamžiku protiprávního jednání.

134 Z výše uvedeného vyplývá, že tento žalobní důvod je částečně opodstatněný, pokud jde o výtku týkající se odrazujícího faktoru.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výpočtu a porušení zásady rovného zacházení při stanovení výše pokuty

Argumenty účastnic řízení

135 Žalobkyně zaprvé podpůrně uvádí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení při výpočtu pokuty (ať už společně a nerozdílně se společností Tomkins, či nikoli), a zadruhé, že se Komise v každém případě dopustila omylu při výpočtu výše pokuty, kterou jí uložila (ať už společně a nerozdílně se společností Tomkins, či nikoli).

136 Žalobkyně má z již uvedených důvodů za to, že přiměřenou výší pokuty, v jejím případě posuzovanou individuálně, je výchozí částka 1 milion eur bez zvýšení pro účely odrazení a se zvýšením 70 % za délku trvání její účasti na protiprávním jednání, tedy celková výše pokuty činí 1,7 milion eur.

137 Kromě toho žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí obsahuje omyl při výpočtu výše pokuty. Upřesňuje, že podle bodu 777 odůvodnění napadeného rozhodnutí je výše pokuty 5,2 milionů eur po zvýšení pro účely odrazení a za délku trvání protiprávního jednání, avšak že výše uložené pokuty je 5,25 milionů eur. Žádná skutečnost, která by odůvodnila toto zvýšení o 50 000 eur částky pokuty, nebyla uvedena.

138 Komise navrhuje zamítnout tento žalobní důvod.

Závěry Tribunálu

139 Co se týče údajného omylu při výpočtu výše pokuty, je třeba konstatovat, že Komise v bodě 777 odůvodnění napadeného rozhodnutí zaokrouhlila výchozí částku pokuty. Bod 877 odůvodnění a výrok napadeného rozhodnutí jasně stanoví, že výše pokuty uložené společně a nerozdílně společnosti Tomkins a žalobkyni, je 5,25 milionů eur.

140 V bodě 765 odůvodnění napadeného rozhodnutí dále Komise jasně uvedla výchozí částku pokuty 2 miliony eur a v bodě 771 odůvodnění uvedeného rozhodnutí jasně stanovila násobící koeficient 1,25 z důvodu odrazení, což vede k výchozí částce 2,5 milionů eur. V bodě 775 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise výslovně

uvedla částky, které byly přidány k této základní částce za účelem zohlednění délky trvání účasti žalobkyně na protiprávním jednání, tj. zvýšení o 5 % základní částky za rok 1989 a 1990 (125 000 eur) a 10 % za každý ze zbývajících deseti let do roku 2000 (250 000 eur). Z toho vyplývá, že žalobkyně byla zcela schopna bez dalšího vysvětlení a jednoduchým výpočtem pochopit důvody stanovení výše pokuty na úrovni uvedené v bodě 877 odůvodnění napadeného rozhodnutí a v čl. 2 písm. h) napadeného rozhodnutí.

141 Co se týče argumentu, podle něhož přiměřená výše pokuty, kterou je třeba žalobkyni uložit, měla být 1,7 milionů eur, postačí odkázat na následující body. Dále je třeba uvést, že neexistuje žádný důvod pro snížení výchozí částky 2 milionů eur. V tomto ohledu je třeba připomenout, že tato částka byla stanovena na základě závažnosti protiprávního jednání a že významný rozdíl mezi dotčenými podniky odůvodnil odlišné zacházení na úrovni stanovení výchozí částky pokut.

Ke stanovení konečné výše pokuty

142 Jak vyplývá z bodů 46 až 60, 73 až 98 a 123 až 134 výše, je třeba změnit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví zvýšení pokuty o koeficient 1,25 pro účely odrazení a zvýšení 110 % na základě délky trvání účasti na protiprávním jednání.

143 Ve zbývající části důvody Komise uvedené v napadeném rozhodnutí, jakož i metoda výpočtu pokut použitá v projednávaném případě nevyžadují, aby Tribunál provedl další změnu.

144 Konečná výše pokuty je tedy stanovena následovně: vzhledem k tomu, že délka trvání protiprávního jednání žalobkyně je sedm let a pět měsíců (místo dvanácti let a dvou měsíců určených v napadeném rozhodnutí), výchozí částka (2 miliony eur) bez zvýšení pro účely odrazení musí být zvýšena o 70 % (místo 110 %), což vede k výši pokuty 3,4 miliony eur.

K nákladům řízení

145 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. Za okolností v projednávaném případě je třeba rozhodnout, že každá z účastnic řízení ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

1) **Článek 1 rozhodnutí Komise K(2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/F-1/38.121 – Spojovací tvarovky) se zrušuje v rozsahu, v němž konstatuje, že Pegler Ltd se podílela na protiprávním jednání v období od 31. prosince 1988 do 29. října 1993.**

2) Výše pokuty uložené společně a nerozdílně společnosti Pegler v čl. 2 písm. h) rozhodnutí K(2006) 4180 se stanoví na 3,4 miliony eur.

3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

4) Každá z účastnic řízení ponese vlastní náklady řízení.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. března 2011.

Podpisy.